

F-88
1914

საქრებულო

წიგნი 5. იუმორისტ. ჟურნალი

გ. ს. კეჭეაძე

ქმარი — დარღვი, ცოლი — მასკარადში.

უწვლიერი გავეითენდა — მასკარადები დგებო, ცოლი სხვა გვარათი კაზმის ოჯახში ველარ დგებო.

იბას არ ესმის ქრის მოთქმა და მისი გაკვირებო, ახალ-კლუბისკენ მიიღტვის იქ არის მათი „კრებო“

ზოგი საჩუქარს მოვლის (ვინც კარგათ მოირთვებო), საჩუქარიც რომ არ ერვოს მინც შეხადიბა . . . ჩიბო“

ვინმე ურცხოა „ჩაპროშტავს“
 და გილზედ მოეშვებაო
 (ზოგი მერისა სიმორცხით
 მუხლზედაც დაუწვებაო.)
 რაც უნდა მაზინჯი იყოს
 მაინც კი გამოადგებაო,
 (სახეს პირბაღე უფარავს,
 შიგნიდან იჭყიტებაო!)
 კაცი რომ თვალში შეხედავს
 სიცილი აუტყდებოა,
 თავს კი ბარიშნათ გაჩვენებს
 თუ რამე გაუხდებოა.
 ხელს მოგვხვებს, წაიტანცავენს
 ზალაში გამოგვყვებაო
 (ბებერი კურტიც რომ იყოს
 მაინც კი გაუხტებაო!)
 ქმარი კი სახლში ლოდინით
 ჯავრიდან გულზე სტებაო,
 (იქით ბავშვები სტირიან
 კორიანტული ღვებაო).
 რომ მოვა ბებრიც ცხებობს
 მაინც რა გამოდნებაო!
 ეტყვის: რაც ვინდა ის ტეჩი
 (აგრეა ჩემი ნებაო)!.

კვლავ ღრუბელი, ბურუს-ნისლი,
 ვადეკრა შავად მთვარეს,
 გაპქრა სხივი და წყვედილი
 მოეფინა არე-მარეს.
 ციცი თოვლი ტურფა მდელიას
 ლოდინით გულის დასწრალია
 და კოკორი უწუნში ხმება
 ყინვისაგან დამზრალია.

—
 ოპ ზაფხროლა, სად არს შენი.
 მდელია ტურფად მოქარგული,
 სად არს მთაზედ არა გდნოპქუხს,
 მოჩუხნუხე ნაკადული.
 სად არს სხივი სინაილისა,
 მზე დილიდ, მოელვარე,
 ცა ფირუში, ვარსკლავთ გუნდი
 შუქმეფენავი ბადრი მთვარე.
 სად არს ჰანგი, საოცნებო,
 ბულბულთ სტვენა სანატრული,
 სად არს, როდის აჰყავებება,
 კვლავ ათას ფრად მინდორ-ველი!...
 გოგია.

თხა და მკელი.

არაკი.
 (უძღვინი ზოგიერთებს.)
 უხემა ბუნებამ ბეკეა თხაზე,
 (რალა თქმა უნდა შემოადგომან,)
 თიფის ვაგლენა რომ მოაზნინა,
 —ძალზე გასულე და მოაღბინა.
 იწყო კენტრიში გასტეხბულმა,
 (რომ არ ეტუნა არ უქნა ვულმა).
 თანც გადიდგულდა წინეთ მშიერი,
 თუ კიდევ იყო მახვდ ძლიერი,
 —ღარ სჯეროდა, აგი არ სწამდა,
 ვინმეს უჩხუბრად აღარას სქამდა.
 აქ ბატს მივარდა, იქ სწიხლა ვირი,
 ლორიც წაქირჩნა („იბრძვის“ ვით
 „გმირი“).
 ფინასაც წასწვდა, გაპქრა რქებია,
 (მოზრდილ მურას კი არ შეხებია...)
 მაგრამ ხომ იცი? ბრიყვი ატრუვდა,
 თხა ჭკუით მოკლე (თქმა რალათ
 უნდა).
 და ამაყთ სთქვა: „ლომში ვარ
 მლაგერი,
 ახლა მეგლზე მსურს ვიყარო ჯავრი.
 სხვა რა მაკლია ამა კილოვო?
 უთუოდ უნდა დავეკილოვო.“
 ბერი უშმაღეს: „ნუ ამტყდარბარო,
 რაც ვინდ გასულქე მაინც თხა ხარო,

აბა იმასთან რაც გახდებოდა,
 ტყელია ქაღალდი წყვედებოა.
 ჭკუით იყავი, გატრკვიო,
 გოჯობს შენს ტყავში დატეიო“...
 მაგრამ არა ქნა,—,მე თხა ვარო
 სხვა,
 ის რას მიზამსო“—ტრამაზითა სთქვა
 „თუ იმ მსუნავს არ გავაძრე ტყე
 მაშ რათ მინდაო ცოცხალი თავი.“
 და გაემგზავრა, მოსანახათ მგლის
 მილის ბეკეა, ჩლიქებზედა ზიტის.
 მთლათ დაიარა ტყე ამ მინდორი,
 (ახლოს იქვე, თუ უფრო შორი).
 და იგიც ამ ღროს, ოხერ-ტელია,
 გაუნდა სადაც, ძალზე მშიერი.
 თან შემოსახა: „მდელიამ ღმერთსო,
 ძლიეხა ველირსე გაძლობას დღესო.“
 თხამაც—,მსუნავო, რაგნს ჩმახავო?
 თუ ვინც გაძლება—მთლე ნახავო.
 მსურს მოგეკიცო სიგრძეთ განიო
 ჰა, მოდი, ვნახათ მოედანო!!“
 სულ ყველამ უწყის რაც მოხდებოდა,
 (აბა თხა მეგლთან რას გახდებოდა?)
 მისწიშ-მოსწიშო (რალათ უნდა თქმა),
 ერთი მოკნეით ძირს მოიგდო თხა.
 „ჰა!.. მიშველეთო,“ —ყვირილი
 იწყო.

მაგრამ რალა ღროს, გვიანლა იყო...
 გაპქრა ძბოლები და მკირი ხანში,
 ველარ იბროდა მსუნავი ტყავში.
 ბრძოლის ადგილს კი (თავს გვეცივი)
 დასტოვა მხოლოდ რქა და ჩლიქები.
 ახლათ მოსული.

დეკემბი.

(?—ლის სავეტროსაგან)

ჭიათურა. „Все благополучно“.
 არ ვიცით მხოლოდ
 „ცნობილი“ მიწა,
 საბჭოს კარებს რათ გამოეთიშო
 და ვიღაც „კორტი“ აიყოლია,
 რაგნას ჩმახავს ნუ თუ ჰგონია,
 თითქოს მუშები ისეა ბრმები,
 როგორც თვითონ და
 ორიოდ სხეები?
 რომ ველარ იცნონ მოყვარე-მტერი
 (ანეთი ეხლა ვინლა შტერი?)
 ძველებს ითხოვენ
 და იმათ ნაცვლად
 შტერებებერთ რათ აყვანენ ახლად?

მა — ნი.

ზ ა მ თ ა რ ი.

დასქნა მდელია, დასქნა ველი,
 ია, ვარდით მოქარგული,
 შორს, სივრცეში მიიშალა,
 საოცნებო გაზაფხული.
 გაპქრა ქეყნად თვალწარმატა
 მოტიკაყე მერცხალთ ფრენა,
 კვლავ ზამთარი სუსხიანი,
 კვლავ სიცივე ქბილთა ღრქენა.
 არც ბულბული ნახ სხიანი
 აღზნებულთ გულის ძებრა,
 და არც მთაში ლად მესტეარის
 სანტარო ჰანგათა მღერა.

ამო სურთ შექმნან ,,არამია“ თვისი სის დეტო ზნეობა ან საძირახისი?! და კიდევ ,,მუშათა ინტერეს იცვენ“ (ძირის მიწის, მალლა ზეცას გვეფიცვენ).

მიგრამ აქლემი არს იმოდენა, რომ შესძლოს მუდამ გირისოდენა... და ზღანოვინი, გინდ ისიდორე ველარ უშეულის, დარჩება შორე...

იქიდანვე. ძლიერი დღეის გამო, ქულებში სამგზავრო გვირის მიმოსვლა შეწყდა. ერთი ცვირა ფოსტა არ მოსულა.

რანინი. (ჟიათ. რაიანი) ეს-ფერთა კომპანიის სამგზავრო გვირ, ,,ვი გელოვანი“ იღუპება. საქირაა ჩქარი დახმარება...

ჭიათურა. საგუბერნიო ჟინდარმება, ადგილობრივ პოლიციის თანხლებით განხრეკეს შუ-ძე. დაბატორის, ,,ნოკიაია რაბ. ვაზეტა“ და ერთი ც გავთვის ხელმოსაწერი კვიტანცია. პირველს ჰბრალდება პეტრედან სამშობლოში თავის ნებით დაბრუნება; ხოლო უკანასკნელი უპასპირატობის გამო შეიპყრენ. დაბატორებულნი მეორე დღეს ქუთაისს საგუბერნიო ციხეში გავზავეს.

იქიდანვე. ამ დღეებში, ბახსის წყენით თივი მოიწამლა ერთმა ,,კორესპონდენტმა“, რომლის მდგომარეობაც, ექიმების შემოწმებით საშიშია. თავის მოწამელის მიზეზით ასახლებენ წინ დღით მიღებულ ჯამგირს.

სახერე. ბოქ. აბავაროვის წასვლის შემდეგ პოლიტიკურათ არაკეთილ-საიმედობისათვის გაძევებულ ლორებს ნება დართეს, სამშობლოში დაბრუნდნენ და მშვიდობიან ცხოვრებას შეუდგნენ.

პეტრევისა. (ჭ. რ.) შეუარაცყოფილი ძღღეები დაინებით მოითხოვენ ზოგიერთ მუშებისაგან ზოდის მოხდას, ნ. მ—ძესთან შედარებისათვის. დღეს უკანასკნელათ ურდგენენ ულტიმატუმს...

ჯარმელა. (ჭ. რ.) ,,კაკასისი ანბ.“ ქარხნის ხაზინა—ბერენტს განზრახავს აქუს, მუშებისთვის ხელების ნაცვალად (რადგან უკანასკნელი არ

დღევს პიროვნების ხელ-შეუხებლობის კანონს) ხმარებაში შემოიღოს ჯობა, რადგან ამით არც კანონი დაირღვევა და გულსაც იჯერებს სურვილისამებრ.

იქიდანვე. უცბათ მოისმა ვალობა ზეციით: ,,ინტრიგანიზმი აღსდგაო მკვდრეთით“...

ჭიათურა. როგორც სარწმუნოა და ურწმუნოა წყაროებიდან იუწყებინან, აქაურ კიბიტალისტებს განზრახვა აქვთ, გამოიწვიონ გამოცდილი ,,ტორმუზნიკი“, რომელიც შესაფერისი ხელოვნებით ,,დაატორმუზებს“ ერთსა და იმავე დროს ქიათურის ყველა საათებს.

(ჟორანის სააგენტო)
ჩოხბატური. ფარცხმის საზოგადოების მწერალი მელქისედეკი გადაიყვანეს ამაღლების საზოგადოებაში, მას ბრალს სდებენ ბოქაულ კაღანდიას ვაზრავების დღეს, მამასახლისებთან ერთად წადივის განაღოთვას და ცრემლიანი სიტყვებით მოთქმას, რომელიც აქებდა და აღიღებდა.

იქიდანვე. დარაჯ შათირიშვილს უსურვებთ რომ თავიანთი დები და ძმები ეცნოს და მათრახის ექვას უღანაშუალო, პირებზე თავი დაენებინოს.

ლესა. მღ. რაფიელ კაღანდაძეს უღრმეს მადლობას უძღვნით, რადგან ის შევიდა ჩვენ გაიჯირვებულ მდგომარეობაში და დრამის ფული გვვაბატავა. უსურვებთ დახარჩენ საზოგადოების სამღვდლოებას, როგორც იესო ქრისტეს მცნების ამსრულებელი, შეეცოდებოის დამწყული ხალხი და ეპატეების დრამის ფულეები.

(ისკანდერის სააგენტო.)
ბათუმი. ვ. ძნ—ძე გამდიდრების საუკვობით არის გატაცებული, ორი კი არა, ოცდა ორი ან რამ გადიკდოს ის მიინც იარსებს არტელს. კუპი უკვე გაუგანედა.

იქიდანვე. სასტუმრო ,,ფრანკისი“ ბატრონმა მოსამსახურეების ჯამგირები შეიტყველისკვრა.

იქიდანვე. ნოქრეკეპე დაბარეს საკუთარი ბიბლიოთეკის განაწესებელი აქეთ ყველა ნაირი ტურნალ-გაზეთები თავისუფალ დროს სულ კითხვაში არიან ვართავნი. საშიშია ნამეტანი კითხვისაგან თვლები არ გაიფუქროს და ,,ახეები“ არ გააძვიროს.

ლანჩხუთი. ზოგ ახუნტუცებულ ენაწელებს ხელის კვილი აუტყდათ. სწერენ: დუქნებზე, ქიშკინებზე საღგურის I-II კლასში და სიდ გინდაროზ არა. სწერენ საეთად არზიყოზაზე.

ბათუმი. დიტო გუგუტუკუას არხინიან სძინავს.

ხ. ველი. გე—ძემბმა ურ—ძისს ქორწილის შემდეგ ,,შეული“ გამართეს. ამის გამო ველი შეუწუხთა ირინე ინდოუსს და ორ მეკვერცხედღდალს, რისთვისაც პიროტესტ უცხადებენ მთელი ველის ქაიომები მგ—ძემბს ძველი დროის შამოდებისთვის და უკულტურობისათვის.

მ. შევრი. ჩერეს თამაში დროებით შეწყვეტილია.

ხ. აცანა. დაიკარგა მასწავლებელი ქალი ლიპა. სასწავლებელში სწავლა შეწყვეტილია. ბავშვები თუ არაფერს ისწავლიან ეს მათმა მშობლებმა იტიროს.

იქიდანვე. ყოფილი მწერალი ორმოცაძე ორმოც სახარებაზე ფიცულობს: მე საზოგადოების ორმოცი კამეიკოც კი არ შემიპაიპია. საზოგადოება ორმოც დერ სანთელს სწირავს ოქონის ეკლესიას რომ ედირს ორმოცაძის თავიდან მოშორება.

ხ. აკეთი. აკეთი გზას ეძებს, აცანა ბიბლიოთეკას და ხ. ბ—შვილი კარტის მოთამაშეებს.

ხ. ვაფური. ხარიტონმა სიზმარი ნახა ვითომც აცანაში დღეღენი დადიოდა. გამოღვიძების თანავე მღვდელთან წავიდა და ღმერთს მადლობა შესწირა რამდ ეს სიზმარი იყო და არა ნამდვილი.

(უზანდარას სააგენტო.)

ფოთი. ,,უტუს ჯარი“ საგანდაფრთხალი ხმოსნები ღამით ლაფში ჩაივიდნენ, გამოიწვიეს კაკულის

საქართველო
საბჭოთაო

კამერების რაზმი მათ ამოსაცხანათ, მეტადრე დაზიანდა ხმოსანი კლორადი.

იქიდანვე. ხმოსანი ესებუა ახლო მომავალში გამოსცემს თავის შესანიშნავ „კრებების“ კრებულს სათაურით „მეშაიტ“-ს ნუ შერები“ ხელის მოწერა მიიღება შავრაზმელთა რედაქციადი.

(კონწაროხის საავტორო.)

ჩოჩხათი. მაგარი ყინვების გამო ნიტოფო ბლიკეძემა ტენი გაუყინავს რომელიც ექიმების შემოწმებით აღის 60 გრადუსზე, ის საზოგადოების ხარჯით გაგზავნილ იქნა ექიმებთან ქალაქში—განსაკურნავათ.

უნაგერა. საჭიროა აქედრ სანიტარულ კომისიების შეფუცხუნება რომ ამ შზიან დარში გამოიღვიძონ და ხელი მოკიდონ თავის მოვალეობის შესრულებას.

(ეფრაქის საავტორო.)

ხაშური. აქ არსდებოდა კლდე, ავტონომიური სამამასხლოსო, რომლის შამათ, ანუ შამასხლოსი და „სანდრო ბითურას“ აირჩიენ. როგორ ამბობენ: კაც ფრიალ პატროსას, მიზეზსებულ მაქანკალ-აფერისტა და ავტორიტეტის თვით აღმინისტრაციის თვალშიც, ხმეი დადის—დკინის სარდაფების დამოუკიდებელ ზედამხედველობასაც მას ჩააბარებენო. საზოგადოების სიხარულს სახლვარი არა აქვს.

იქიდანვე. ჩინოვნიკი ვ. ძინძიბაძე, სარა ზო ჯავახარიშვილი და პროფიზორი კოსანტესკი, საკუთარის არჯით—სანატორიუმს ხსნიან თურც—ღარბმ ქლექით შეპყრობილ ავთამუფთათვის, რომლის გვერდით გახსნილი იქნება უზარმაზარი ქირნახულღების საწყობი, საიდანაც შშიერთ უფასოთ მიეცემათ პური.

რეკლამა ოინის!

მსურს გავაცნო შარშალოვი ჩემო ძმავ შათრახოსანო! ამისთანა კაცს სჭირია ქუაზედ რომ მოიყვანო. როცა ჩახვალ მის სარდაფში ნახავ თუ რა ოინია, უნ ბუფეტი საუცხოვო, უყანა აქეთ ბონია! რა ფხიზელი ჩაბრანდები მეგობრულად დავპატიეებს, წინ დავიდებს კვარტისანს იმდენს გასმევს გავგიყვანს.

როს დათვრები ვეშრილად და ანგარიშს გაგისწორებს, შეგიყვანენ შავს ოთახში, მუშტა გკრავენ, გავაგორებს. ამას ჰქვია სირის კული ბოლოს პირი ჩაიტკბუნო, გათქვენიონ სიმღერები რომ მტრედლივით იღუღუნო. და თუ გკივა გავათბობენ იქნებ კიდევ დაიტუნო, ორი ოდენ ზურგში გკრავენ წელში აღარ მოიღუნო. ბრძანებს: ესე ფულებს ვიგებ სხვა რა ჩამიდენიაო,

ყველს კბილებს ამოვადრობ ამის ნება ჩემიაო. ვინც რაც უნდა ისა ჩხახოს ესე რაათა ჰქენიაო მაინც კიდევ ჩემსას ვიზამ არავისი მცხვენიაო. მისთვის მაქვს ეს პატერტი მასთან რაზრეშენიაო, თუ კი საკრავს დაუკრავენ მღერაქ მოსახდენიაო. ღირსი კი ვარ შათრახისა ღმერთ რომ გაუწენიაო. არ იქნა და არ მელირსა ამისთანა ძღვენიაო.

შეგეშე.

გამოცანა.

(თხუწუეთისთავის)

გამოცანას მოვახსენებთ— აღვლიათ, არა ძნელი; ვისაც ახლო გეუბნებით, ბევრჯერ ხართ მისი მნახველი... ახალ აფთიაქს პატრონობს, ყმაწვილია ზურგელი, ამას ისეც გამოიცნობთ, არ გჭირიათ თქვენ სახელი.

კაცობრიობას მისწრაფება სამშენებელსავერ.

შენ გეტრფი მარად..

(მიბაძვასებით.)

როდესაც შორს ხარ,
ვერ გხედავ თვალით—
გული იდაგვის
ცეცხლისა ალით

და ჩემთვის, წყნარად
ცრემლი მდის ღვარად—
შენ გეტრფი მარად.

გულს აღმებეჭდა
მე შენი სახე,
რა გაგიცანი,
რა ერთხელ ვნახე
ჩემთან ხარ კვალად,
ცხადად, სიზმრად—
შენ გეტრფი მარად.

როდესაც გხედავ —
ვერ ვძღვები ცქერით.
შენის სიტურფით,
შენის ელფერით
ვიტყევი მგვარად,—
ტკიბლ მომღიმიარად,
შენ გეტრფი მარად.

შენის სიჩუმი
მე გულს მიწყალავ,
რისთვის მტანჯავ,
რათ არ მიზრალვებ?
მითხარ აშკარად,
ჩემს სახსარად:—
„შენ გეტრფი მარად.“
ღარღანიძე.

თაიგული.

(მიბაძვა).

ლანჩუტის ნოტიო მოგზარე,
სინაზე—ტურფა წინასა
და სურნელება, ელფერი
„იმავე“ ვარდისა ბინასა,
სიმშენებელერე თამარას
და სიხალისე—მაროსა,
(„ყოველ სიკეთით შემეკლუსა,
ყოველ კეთილის წყაროსა“).
„იკისი“ მალხაზ მარუსას,
კაშკაში შუქი ანასა,
და ბრწყინვალეობა ლუბოჩკას
(ქუჩაში მოქაქანას).

მთელი სიტურფე ლინჩუტის
შეგვიკარი თაიგულითა
და შენ მოგიძღვენ მაკარი,
ეს შენ გეკუთვნის სრულითა.
ნიშნათ პატივისცემისა
მიიღე ქუჩათ მთავარო,
უსაქმოთ მოხეტიალევ,
მარდილოვნების ავარო.

გ. ბ.

გურული სცენა

ასალოს ჩივილი.

„გადაბრუნდა ქოყანაო ბზიკს ში-
ჯდა კოლანაო“ სავანგებოთ ამ ახუნ-
ტრუცებულ ბორჯის ქალებიზა ყო-

ამ ვაჟ-კაცმა დაბირება,
ვგონებ, არხივს მიაბარა...
წამლის მზადებაზედ უფრო
არშიყოფა შეიყვარა.—
ახალ „ნაცნობს“ დაუღოსტდა,
ცხუტება გზა და შარა;
თავის საქმეს გულს არ უღობს,
მასთან ძვრება წარა-მარა...

ის „ნაცნობიც“, რა თქმა უნდა,
არშიყია „დანაფიცი“...
დღე და ღამე „პოდარუკობენ“
ძლიერ უყვართ მათ ხვრტრცი...
ქმარსაც არ ერიდებიან,
ხტუნაობენ როგორც კვიცი
და... კასა კი აფთიაქის,
რა დღეშია—აღარ ვიცი!..

კოჭლაძე.

სულის სევდა!

ტანჯულიო სულიო საით ჰქროდი?
და რომელ მხარეს
იქნებ ეძებდი იმ მიდამოს,
იმ არე-მარეს;
სადაც, რომ მუდამ უტკნობია
ია-ვარდებია!..
და ტრფობის ხმითა ისმის ტკიბილათ
ბულბულით პანგები!..
ეჭ სულიო, ჩემო... ტყვილად ეძებ
იმ ტურფა მხარეს,
სითაც წახვალ ყველაჯნ ნახავ
ცრემლს, სიმწუხარეს!..

სიმართლიშვილი.

ფილა გამოვიპოო შინ—შალა შინებულნი, თვარა ბებინსანა მყოფებზეა ვინ თავ-პირ ვასაფრეწი დასძრავდა ღრინს. ბრუტურაზო ქალბატონების გამოისობით დღეს ყოლიფერი რო ჩაქცეულნი-ჩარანცხულნი, ეს კიი ხინია ვიცო, მარა ამ ჩემ ფებ-დაფურუშებულის უკმაკურბობს ქვარ უშვნი, რაცხა სასულესთან ქვეალასავით შემომაფრინდება და ტვინიდან დაწყებული ფეხის ფრჩხილებამდე მიაუ-მიასს მი-შობა. გუშმაშ შენ ჩემი ბატონი ხარ, მაცულრთ ამომეზუთხა ქალი გვერ-ღში, გამოპინა თმანი მურთაქებე, ჩამკონ-ჩამეკოპწილა კისერში და მომივევა პუტუნს: ოჯო! ერთი სთფი-ლი ჯინზე კვირობაში გამაპარავებე თვარა იცოლდე იმისანა გუნებაზე ვარ რაცხა საფურცკო საქმეს ვიხამ; ვა-ქცეულ მაშინას დავენჯებები და სულ სირობა-გორომით გავებით და რაც მანვე ღონატურები ყველაყას თე-ზივით დავაჭარფალებო.—მერე ხეთის პირიდან წიღებულნი იმისთანაი მუ-ღრეკელი როკაპია, თუ ამიგნეზო-ლა, სასენ ძუძუ პირში რო ჩაღვდა ვერ გააჭარბეფ თვარა ვარის თქმია მისთან რავე გამივიღოდა. ისთველ-დაღის მოწინებით დღუოჩქე და დი-ვეღლარაჯე: ხომ კი იცი უკმ და უქმს ჭკრენაის თავში დაძგერების გულით მაშინაის ბატონმა 25 ტლოკვი მან-თ შტრფი დავვაყუკეთა, ახლა მა-შ ნას საფელამუშე თითი რო წააკ-რა სიქლილონს არენ დაგატრებს, ანას ნუ იხამ და კვირობაში კი არა თუ გინდა პარასკობაში რაფიოც ნაფეშეჭმარი იწყ-პიწყი პრაჟა-პარუ-წი პოლსაბოშებით „ტულა სულა გულიდან და გულიათ“ მეთქი... გამეჩინა კოჩალო და მოვეა რძით ხელ-პირის დათითქინებას, ლლიც-რანიათ დელიციკრინა მთელი ნა-სხამი, შანით დღიზორეკა თმია, მიგრბა-მოჯარა თუ სადმე ნაკინევი გავგაჩათა და რავარც საშველ-სახი-ღებელი კი დაადგა შის მოკაშმის, გავქეცელონი ნიგოითში. კაი მუ-ღვლი იმდონი კოსანდლე თფილი ღომის მოსაღლე ხუცეს რავარც მისი გამოისობით აქნანი შფოთი შე-

შვთა. ხამისასავით ასერილ ხალში ვისაც კი შეიყარა თავ-გიდელას და თავ-ხაპუწას ჩემი ვარდიშო, თუ დამი-ჯერებთ ყორსში სისხლი ვამიშრო, ყველაყაი „რდანიოთ“ ვადაპროშტა და ზღე მიაკარქა ჯვარ ნაწერი ბრო-შკა. ამას ვინ ჩიოდა ამ ლისკინა ჯარში სულიან-ხორციანთ ხელიდან არ გამძროდა... დანა არ მიღებ-პირს ისე ვარ მოქცეული და აყულე-ბული, რავარც ხანდისხანდაი ნახუ-თის სამკითხველოსთან იციან „ნაწე-ლებათ ნასტავლებმა“ და მომაყარეს დამიყარეს ხო.შ.კაოსასავით აქიდან იქიდან არჩილის-დარჩილის და ფო-სინანის ამბავი... დამეგრუხა თავი თე-თრი ბანალით. ნეტაი გამუშეკებოდა ფეხი ღროზე და ამ საბის ამბავს არ მოვესწრებოდა...რაფერ წაახტინეს სო-ფელი ამ იხტიბარ დაკარგულ ყაზი-რალეგმა... აგინი თუ გაღირია-გაღი-შალა, აი კოსანდლე ხუცესი რამ გააბაღლა ასე ჯვარი რო დაწერა, ახლა ერთობას მაინც ვუ დააბარ-ლებს. მეგერი ხუცესი მინახავს სულ-უხსარი და მესველე კატასავით დუნჩი ქანქარში რო მიქონდა, მარა მთელ მხებურის მოსაჯაყ საქმეს ხუცესი შობადღეს ეს არ გავონიღა და არც შერჩება, ჩივილით თუ ვერასფელი ვაწყინეთ, თუ კაახები ვყოფილვართ აგერ ერთობის დროი ქარ მუა წუ-უყენებთ კრებებს, დავაქლოვან წვე-რებს, მუანატრებთ კვერებს და ცას და ქოყანას დაეანახებთ რავაი მუც-ლის. ხუცესია.

რომ მით სეღა გავგეწნატოს, რომ მით გულე დავაჭარბეს, მოსე.

გ ა მ მ ც ა ნ ა

(ამ. კოგ. რინ. გზის თბილისის ლიანდაგის შემუშვის საყუარადლებით).
ენა გრძელი, გაიძვებია, უფროს მუშელ ხმობალია, გზის „მასტერიც“ კარგათ წყალობს, არის მისი ძმობილია.
წინაც უმფროს მუშელ იყო, „პასპოზია“ გაიტანა, მაგრამ როკა გადაქამა ისევე განჩნდა „მასტერთანა“
არეინ იცის, როგორ მოხდა, ამ როგრა შეიძინა, მხოლოდ, ეს კი აშოკაა რომ ხელთ იგლო ძველი ბინა.
ესლა ისევე ფრთა გაშალა, ჩარხს აბარუნებს ძველებურად, თვის „კეჩხოში“ არ ეტევა, რკინებმა შედღერადა.
პირში არვის აწყეინებს, ჩემმათ დაასაბარებსა, თუ ღვინითა არ ვაგერა, მუშებსა რა გაახარებს!

შანთა.

პროვინცია

ბ. ბოშოთი.

მათარხო შენი კირიმე კირიმე შენა წყერისა, ჩვენს სოფელს, გაღმობხედვი, გამირი ყავს რთა ფერისა, სოფლის „სტრავია“ ბატონობს აიკლო ჩემი სოფელი, ლანძღვა გინებით შეგვაქო, მის სახლის წინა ვამეღელი დღედა-კაცს ხანჯლითა დაზღვეს მხეცურად მოსაკვლელოთი, მთელი სოფელი დაიარა, თან თავი მოაქვს მცველია.
მის წულ ოღლებსა არ ინლობს დღეატრობს დღისით ღამით, ქურღებებს ინახამს და მით ხალხს აღარ ასვენებს წამითა, აწ ხო ვაიფე მათარხო, თუ რა ნაიერი გამირია, ჩვენც შენ გნით ველით შეელისა მწარედა ანატრია,

თემუ—

ჩ მ მ ს ი ა ს.

ნუ შეგაკრობს ზამთრის სუსხი, სუსხი ზამთრის ნუ შეგაკრობს; ნუ მოგზიბლავს მტრის აღერსი, მტრის აღერსი ნუ დავათრობს.
—
ნუ გატყუებს მზე ზამთრისა ზამთრისა მზე ნუ გატყუებს, ის გათბობას შეგპირდება, მაგრამ ცივად მოგატყუებს.
—
გრწამდეს მოსკლა ვაზაფხულის, ვაზაფხულის მოსკლა გრწამდეს;

ორმოცდა ათჯერ, გადაჯარ, აუწვი ზურვის კანია, თორემ თარეშობს ეს გმირი, ჩენს თავზე დიდი ხანია.

გ. მიახვილი.

სოფ. შუბანა (ბაქოს მხარე)

უკვი სამი კვირა არის მივტარევი ქალაქ ბაქო, ბედნიერთა საპარაზო უბედურთა სამურ-ლაქო! შუბანაში ვაღმოდელი იქ ვიშოვი ცოვი ბინა; ამ ხამთარში ვავსუქდები და ზახუბლში წავალ შინა! ძილში ვნახე, რომ ფანტანი დაძკრა ჩემთვის ათმა-კამა; ერთი სიტყვით ქონს მივიკრავ, თუ მეღვლებმა არ დამეპაძა! ყოველ ღამეს დაზუიან ხან ახლოს და ხან შორა, ზოლონი ვაროტს* უძახიან ჩენს ზევით რომ აბის გორა.

ამბობენ: ღღეს იქ არიან იმ გორის ქვეშ ბუნჯაობენ და ღამით-კი შუბანაში მოდიან და მსუნჯაობენ. არც ნაკლები მსუნჯავია თალი, ბეგი და საფარა; თითოეულმა ნახევარი მილიონი გამოთხარა. სახაზინო მიწის საქმე პეტერბურგში მოახერხეს „ზიაჯვა“ გამოაცხვენ და ვორები გადახერხეს! ორმოცამდე დესტინა მიწა მოხვდა „ზიაჯვას“; მზა-ქებს, ვიშკებს, ნეფისი ქვებებს და თათრების დუქან-ღაჯას. დღა-კურდენ, გააქნის აქეთ-იქით თავ ტრები, ამ ნიარათ შეაფეთეს წვრილი არენალორები! მაგრამ არც მათ სინებია სთქვენ—საქმესა უნდა პოვნა; შეერთდენ და პეტერბურგში დურთეს ბარე ათი თხოვნა! მზა ქონებით მად ვახსნილთ, მოუვდიათ ცუდი ცნობა; „სხვის მიწებზე რომ ბლაუქობთ რათ დაკარგეთ ასე გრძობა!

ჩენც ცარიელ მიწის გაძღვეთ და არ ნაზრომ-ქიანებსო შესდგე, თორემ ხაზინა შორ მხარეს გაგაქიანებსო!

სამთა ფეხი შეეშალათ — დადაიწყდათ მამა პაპა! ბედს სწყველიან, სიმარდემ რომ სიმართლის ხმა ვერ ჩაყლაბა. დანარჩენსა შემდგე გაცნობთ თუ კი შევხლი სამათარახოს რომ მისი უბედურება ყველამ თავის თვლით ნახოს!..

ვაშა-ბაქურა.

თამასახი ამბები

(ქ. ახ. სტამბაში).

გამოკანას მოგახსენებთ, დიდი არაფერიაო, ერთი სტამბის ხალხის საქმე სწორედ საკვირველიაო, თავიდან რომ ჩამოვთვალაო, ყველა მეცნიერიაო, ვასავალი იმასა აქვს ვინც უფრო ცბიერიაო, მრუმა ჩუმი და უღონო არსად არაფერიაო, ერთმანეთში გამბეულია მეგობრული ქსელიაო, დიდი მელა-კუდაობა აქაც მშვენიერიაო, პირფერობა და ლაქქცი თავის დასაცველიაო, რა ქნან, ღღეს დრო ასეთია, ყველა ხორციელიაო...

ერთი არის მეტად ქურელი, ძნელი საცნობელიაო, გველივით ფარისეველი, ენა მოსატრელიაო, წინად ერთგული მოათავე, ეხლა გამყიდველიაო, პირში ტკბილი მეგობარი, უკან მიწის მთხრელიაო, თავის სარფისა მიმყოლი, ღორმეცელი მსმელიაო, შუა ერისა ჩამდგები, ყველას სარიდელიაო...

პარასკევ დილა გათენდა, დღეი სანატრელიაო: ჩარხები დაბზიანდებენ, ყველა ოფლის მღვრელიაო, „ქუმელა“ შემოიტანეს, მეტად გემრიელიაო, სითუაქას ხელში ეკირა,

თვალი ჰქონდა სველი... ზედ ნუშ-ქიშიში... კოვხიცი იღო ქრელიაო, ვასილევი ვაშაქანდა უკებ სტაქა ხელიაო, დიასამიყა ეგონა, ვი თუ ჯერ ცხელიაო, შაშო კინადამ დაიხრხო, ამოიშოა ყელიაო, მიკიშვა იფურ თხებოდა, როგორღაც სხვა ფერიაო, გემო იმიტომ არა აქვს, აღბათ ცოტა ძველიაო, ვიეც აღბეს არ მოასწრობს, იგი ქუთარ-თხელიაო, ღმერთმა მკვდრებსა მიაგებოს, ცოლო და ძნელიაო... მიხო პირიდანაე ჰყრიდა, რაღაც მახრობელიაო, ნიკა ხმას ძლივსა იღებდა, რა რაღა საქნელიაო, კბოლებში ისე გამება, წებოსავით ქსელიაო, არც მწარეა, არც ტკბილია, თითქო ვაუცრელიაო, თურმე ნახერხი ყოფილაო, ზოგეც შრეში ერიაო, ლაბამეს მეტი სიცილიაო, დეობისა მუცელიაო, ეტიმინდეს ბრაზისაგან მოსდიოდა ცრემლიაო, ფილოკოსკი ილიანდება, ახლა ჩემი ჯერიაო, ცოტა ახლო მეც მიმიშეთი, გული ვაღამელიაო, იმას მართალი ეგონა, ვერ მოავლო ხელიაო, მერმე კიდევ უხაროდა, ღმერთი ჩემი მცველიაო, რომ მექვამ, მოავცვებოდი, ისეც მტკივა წელიაო, მუქთა-ხორა, მსუნჯავობა თურმე ასე ძნელიაო, გაჯავრებული დავთვრები, ეხლა ყველიერიაო, სესიევის სარდღეშია ღვინო ლალის ფერიაო.

სარქიხა*).

*) ჩემო სარქის, ეს ამბები რაღა დასაწერიაო! ნახერხი შეგებამით? თქვენ დაგვცათ კვირიაო! ვინა მართლა თქვენ სტამბაში ხელ ყველა მწიგნობარო მივირს—ერთად ვინ შეგვარათი მაგოდენა მტრიაო.

წერილი რედაქციას.

(„მახის“ № 2, ს-ას შესახებ წერილის გამო)

მთარაბის რედაქტორა!
სამართალში მუდამ სწორო,

თემურაზი მწამობს ვითომც:
მაზე ლექსი დამეწეროს.

ეს ძმავ უკანონობა
სხვამ ვილაკამ ლექსი წეროს,

მე არ ვიყო დამნაშავე
ტყვილა კაცმა დამემტეროს.

ვთხოვეთ გეთაყვა სიმაართელ სიქვა
საჭირაო სიტყვა სწორი
დამიმოწმეთ რომ არა ვარ
იმ წერილის მე ავტორი*)

ი. ჩხ — ძე.

*) ვამოწმებთ, რომ ი. ჩხ — ძეს არ ეკუთვნის ის წერილი, რაც რომ აკანონიდან იყო ისკანდერის მოწერილი, და სულიან, რომ დაფიქრდეს — წესია და სამართალი... მტყუანი თუ ვერ იპოვოს არ დაჩაგროს მან მართალი. „მთარაბის“ რედაქტორი.

„მიშველეთ, საქართველო წყალს მიაქვს“.

(მოთქმა ახალგაზრდა ინტელიგენტისა)

ბაჟილი არის მოთქმა-გოდება.

საქართველოს კი წყალი ვერ დასძრავს,
სანამდის ხალხი იქნება მცველი
და ამ ხალხს ძალა გამოაცალოს —
ტყუილად ჭვიქრობს ბოროტი ხელი.

წყალს მიაქვს — მხოლოდ ძველი თაობა
და მათი მცველი — ძველი წოდება...
რაც რომ იხტუნო ნორჩო კაბუკო
ტყუილი არის მოთქმა-გოდება.

მთარაბისანი.